

Sygn. akt II K 1039/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Danuty Szcześniak i Pawła Majki

po rozpoznaniu w dniach 1 kwietnia, 2 czerwca, 3 września i 29 września 2015 roku sprawy **J. C.** syna **J. i M.** z domu **F.** urodzonego (...) w **D.**

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 października 2014 roku w miejscowości (...), gm. K. (...), woj. (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (2,67 – 2,87 promila alkoholu w organizmie)

to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego **J. C.** uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. z tym, że z jego opisu eliminuje określenie „(2,67 – 2,87 promila alkoholu w organizmie)” i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 k.k.

w związku z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. C.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

- na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego **J. C.** obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów do właściwego miejscowo Starostwa Powiatowego;

- na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonemu **J. C.** na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 października 2014 roku godz. 21⁰⁰ do dnia 15 października 2014 roku godz. 11⁵⁵;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **J. C.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie (...),16 (tysiąca trzydziestu ośmiu ¹⁶/100) złotych, w tym 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego

podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności(art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 1039/14

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2014 roku, około godziny 19-ej J. C. znajdujący się w stanie nietrzeźwości pojechał użytkowanym przez siebie samochodem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącym do jego teścia S. Ż. (1) i na niego zarejestrowanym, do sklepu spożywczego po alkohol. Zrobiwszy zakupy wszedł do swego auta i wyjeżdżając spod sklepu, cofając, uderzył lekko w stojący blisko, prostopadle doń, samochód F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez M. F. (1), w którym znajdowały się także jego matka U. F. (1) i babcia S. O.. Po tym fakcie M. F. (1) zaczął „mrużyć” światłami i trąbić, sygnalizując kierującemu C. konieczność zatrzymania się. Jednakże J. odjechał bez zatrzymywania i oddalał się, dlatego też M. F. (1) pojechał za nim, jadąc przez (...), następnie jeżdżąc przez F., J. i inne okoliczne miejscowości, powiadamiając równocześnie Policję telefonicznie o kolizji i ucieczce z miejsca zdarzenia drugiego kierującego oraz prowadzonym pościgu. W trakcie tej jazdy dwukrotnie J. zatrzymywał się, by spytać o co chodzi, dlaczego jeżdżą za nim, a kiedy usłyszał odpowiedź, że wezwana jest Policja, to kontynuował ucieczkę. Ostatecznie znikł z pola widzenia gonącemu go kierowcy i pojechał do swego miejsca zamieszkania, gdzie w niedługim czasie pojawił się patrol Policji, który zabrał go do wyjaśnienia.

/ **dowód** : zeznania świadka M. F. - k. 71-71v; zeznania świadka U. F.. – k. 71v-72; zeznania świadka S. Ż. – k. 70v-71; zeznania świadka M. L. – k.72-72v; zeznania świadka M. M. - k. 74v/

Z uwagi na treść zgłoszenia J. został przewieziony do Komisariatu Policji w A.. Tam przeprowadzono badanie wydychanego przez niego powietrza na zawartość w nim alkoholu za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego A. V..4. Przeprowadzone badania wykazały, że w dwu przeprowadzonych kolejno po sobie w odstępie nieco ponad pół godziny, ponawianych próbach, stwierdzono: dwukrotnie 2,47 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu i 2,49 oraz 2,45 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Analiza tych wyników i godziny pomiaru przy uwzględnieniu pozostałych czynników, tj. spożywanych przez oskarżonego posiłków, jego masy, stanu zdrowia, wzrostu, doprowadziła do wniosku, że podawane przez niego ilości wypitego alkoholu w zestawieniu z czasem z spożycia nie znajdują potwierdzenia..

/ **dowód** : protokoły użycia alkometru i świadectwo wzorcowania - k.2-3; opinia sądowno-lekarska dotycząca stanu trzeźwości oskarżonego – k.29-30, 91-92/

U J., który nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, nie zdiagnozowano także w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu zaburzeń psychotycznych. Wymieniony w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zarówno zdolność rozpoznania jego znaczenia, jak i zdolność pokierowania swym postępowaniem.

/ **dowód** : opinia sądowno-psychiatryczna – k.38-41/

J. ma 36 lat, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest średnie techniczne, z zawodu jest elektrykiem, utrzymującym się z pracy w hucie szkła gospodarczego na stanowisku szlifierza szkła z dochodem miesięcznym w kwocie 1500 złotych netto. Jest żonaty, ma troje dzieci w wieku 5, 7 i 12 lat, które pozostają na jego i żony utrzymaniu; współwłaściciel wraz z żoną mieszkania o powierzchni 60 m² - o wartości około 80 000 złotych (zakupione w kredycie hipotecznym), nie posiada innego majątku większej wartości. Nie był dotychczas karany sądowo.

/ **dowód**: dane osobopoznawcze oskarżonego – k.34; dane o stanie majątkowym – k.33; dane o karalności – k. 32, 37 i 82 /

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia około godziny 19-ej pojechał do sklepu w (...), oddalonego o około 300 metrów, po czym, po zrobieniu zakupów, cofając kierowanym przez siebie autem „lekko dotknął” pojazd, który stał doń prostopadle i odjechał w przekonaniu, że nic się nie stało. T. przed odjazdem widział, że osoby z tego drugiego samochodu zaczęły

za nim biegać, migać światłami, trąbić klaksonem, wskutek czego wpadł w panikę i zaczął przed nimi uciekać, w przekonaniu, że to jakieś „podpite łebki”. Jechał nie w kierunku domu, lecz wyjechał poza (...) i jeździł po okolicznych miejscowościach, i po przejechaniu kilku kilometrów, będąc ciągle goniony przez osoby jadące tym drugim autem zatrzymał się. Zapytany, dlaczego ucieka zaprzeczył, by to czynił, na co usłyszał w odpowiedzi, że powiadomiona została Policja. Po takim komunikacie, trzasnąwszy wprzód drzwiami, odjechał następną parę kilometrów, ale widząc, że samochód ten nadal za nim jedzie, zatrzymał się drugi raz, podszedł do tego samochodu z zamiarem wyjaśnienia sprawy. Od U. F. (1) usłyszał wówczas pytanie, dlaczego ucieka, na co odparł, że się wystraszył i zapytał, czy coś się stało. Kiedy okazało się, że żadne auto nie doznało szkody przeprosił ich, podał im rękę i odjechał. Przyjechawszy do domu około godziny 19⁽³⁰⁾-19⁽⁴⁵⁾ wstawił samochód do garażu i jeszcze w nim zaczął „sobie popijać”, bo był zdenerwowany, pijąc kupioną wcześniej w sklepie w (...) wódkę. Po wypiciu dwu butelek po 200 ml i półlitrowego piwa pokręcił się trochę i poszedł do sklepu na piechotę, a tam wypił jeszcze „setkę” w sklepie, jakieś piwo i „jeszcze coś”, po czym poszedł do domu. Po upływie około pół godziny przyjechał patrol policji, któremu okazał swój samochód, po czym został zabrany celem spisania jego zeznań do komisariatu Policji w A., na co się zgodził, uznając, że nic złego nie zrobił. Policjanci jednak zmienili zdanie w połowie drogi i zawieźli go do Ł. na policję, wcześniej zajeżdżając na pogotowie, gdzie badał go lekarz, mierzył mu ciśnienie, po czym – po badaniu stanu jego trzeźwości alkomatem - został zatrzymany.

Już odpowiadając na pytania obrońcy zaczął nieco zmieniać swą wersję, twierdząc np. że nie pił alkoholu w sklepie, tylko kupiwszy go udał się z powrotem do garażu, a także – że podawał policjantom przy okazji sporządzania protokołu badania go alkomatem, że wypił 700 ml alkoholu.

Na pytania Sądu nie był w stanie przekonywująco wyjaśnić, dlaczego wcześniej pojechał do sklepu samochodem, skoro sklep ten oddalony jest zaledwie 300 metrów od jego domu, dodając, że uczynił tak zapewne dlatego, że samochód stał pod blokiem i „pewnie nie chciało mu się iść na piechotę”. Pytany, dlaczego uciekając – jak twierdził – w panice przed tymi osobami, które za nim jechały, zatrzymał się jednak, mimo tego, że był sam i to w środku lasu odparł, że uznał, iż należy wyjaśnić tę sprawę, przestałem się już bać i rozsądek wziął górę. Dodał, że nie jestem na nic chory, przyjmuje leki na żołądek o nazwie N. i R. (po jednej dziennie), bo cierpi na chorobę wrzodową, jednak nie pamiętał, czy przyjmował je w dniu zdarzenia.

Potwierdził także wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Wyjaśnienia oskarżonego w zasadzie ograniczają się do podnoszenia okoliczności mających w sposób najprostszy i dość naiwny obalić wersję, jaka wynika z innych dowodów przeprowadzonych w sprawie – w szczególności z zeznań świadków M. F. (1) i U. F. (1) w zestawieniu z opinią sądowo-lekarską co do jego stanu trzeźwości. Nie znalazły one jednak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w części do którego pozostają w wyraźnej opozycji, a poza tym – były one w zakresie faktu głównego kilkakrotnie zmieniane, sprawiając wrażenie, jakby oskarżony chciał ich treść dostosować do treści wspomnianej opinii i uczynić najbardziej prawdopodobną w zakresie prezentowanej linii obrony.

O braku wiarygodności wyjaśnień J. co do faktu głównego Sąd przesądził, dając walor wiarygodności zeznaniom świadków M. F. (1) i U. F. (1), którzy byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, a także – co najważniejsze – opartej na wskazaniach wiedzy opinii sądowo – lekarskiej co do stanu trzeźwości oskarżonego, zarówno opinii głównej, jaki i opinii uzupełniającej, które w sposób zdecydowany i jednoznaczny wyklucza możliwość uzyskania takich wyników, jak te stwierdzone u oskarżonego wartości w przypadku spożycia przezeń takiej ilości i rodzaju alkoholu, jakie podał w swych wyjaśnieniach, także z uwzględnieniem ich korekty dokonanej na rozprawie. Dodatkowo – zachowanie oskarżonego było wyjątkowo irracjonalne, jak na osobę trzeźwą, bowiem twierdził on, że spanikował i uciekał przed bliżej nieokreślonymi „podpitymi łebkami”, czyniąc to nie w kierunku położonego zaledwie 300 metrów dalej swego domu, gdzie mógł znaleźć bezpieczne schronienie, ale robiąc rundę objazdową po okolicznych miejscowościach, następnie – mimo owych rzekomych obaw – zatrzymał się na jakieś negocjacje w środku lasu, wiedząc, że jest sam, w a

drugim pojeździe jest więcej niż jedna osoba, a ponadto – nie wezwał sam Policji. W. te Sąd uznał za wiarygodne w tej tylko niewielkiej części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Zeznania świadków M. F. (1) i U. F. (1) w sposób szczegółowy opisują w jakich okolicznościach doszło do kolizji, a następnie ucieczki oskarżonego, przy czym świadkowie ci składając je na rozprawie przyznali zgodnie, że nie chcieli pogarszać sytuacji oskarżonego, który żalił się ma dzieci i dlatego też na etapie postępowania przygotowawczego twierdzili nawet, że nie są w stanie powiedzieć, kto jechał wspomnianym autem, które uciekało przed nimi, korygując wszak swe zeznania w tym zakresie na rozprawie.

Zeznania S. Ż. (1) - teścia oskarżonego dotyczą jedynie kwestii użytkowania przez J. samochodu, formalnie zarejestrowanego na jego teścia właśnie.

Nadto Sąd przesłuchał w niniejszej sprawie M. L. (2) i M. M. (3) - funkcjonariuszy Policji wykonujących czynności służbowe związane ze zgłoszeniem jazdy przez znajdującego się w stanie nietrzeźwości oskarżonego - stanowią one dość szczegółową relację z przebiegu tych czynności, pozbawioną emocji i zeznania te Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem są one spójne, logiczne, pochodzą od osób pełniących funkcje publiczne, cieszących się dobrą opinią, które nie miały żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych, a dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie. Ponadto Sąd miał na względzie fakt, że jako funkcjonariusze publiczni z całą pewnością mają znacznie wyższą niżli u przeciętnego obywatela świadomość w zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie, co niewątpliwie stanowiło barierę przez złożeniem przezeń zeznań niezgodnych z prawdą.

Te same kryteria oceny wiarygodności – poza, co oczywiste, tymi związanymi z pełnieniem funkcji publicznych – Sąd przyjął w odniesieniu do pozostałych świadków.

Sąd dał także w całości wiarę złożonym w sprawie opiniom biegłego zespołu dwu lekarzy psychiatrów – w zakresie poczytalności oskarżonego in tempore criminis oraz biegłego lekarza w zakresie tzw. rachunku retrospektywnego. W ocenie Sądu wszyscy ci biegli, opiniujący na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego dokonali prawidłowych ocen w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przeprowadzone samodzielnie badania, a treść tychże opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającymi uzupełnienia i tym samym spełniającymi wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zaś opinia toksykologiczna była uzupełniana na etapie postępowania sądowego pod kątem weryfikacji wyjaśnień złożonych na rozprawie przez oskarżonego.

Mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dłań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

J. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia, poza tym tylko, że z jego opisu wyeliminował zapis „(2,67 – 2,87 promila alkoholu w organizmie)”. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym.

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne następowanie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 10.

Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony 13 października 2014 roku w (...), gminy K., powiatu Ł., województwa (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodne z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Za popełnione przestępstwo, uznając dotychczasową, tj. sprzed 18 maja 2015 roku i 1 lipca 2015 roku, regulację prawną jako względniejszą w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. Sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył J. za popełnione przestępstwo karę 80 stawek dziennych grzywny, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej jako równoważną kwocie 20 złotych.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po

przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat będzie wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto nagminność tego rodzaju przestępstw i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego, szczególnie przy uwzględnieniu bardzo wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, nie pozwalało w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne, podobnie jak orzeczenie obowiązku zwrotu dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami właściwemu miejscowo Starostwu Powiatowemu, który to wynika z treści art. 43 § 1 k.k.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 1038,16 złotych, w tym opłatę sądową w wysokości 160 zł.